

Valentīnovo

Postoji mnogo teza o nastanku Valentīnovo.

Najpoznatija teorija o nastanku ovog praznika potječe iz Rima, još dok je kršćanstvo bilo potpuno nova i mlada religija, živio je svećenik Valentin. Tadašnji car, Klaudije I., naredio je svim vojnicima da se niti slučajno ne smiju ženiti ili zaručivati jer je držao da

se vojnici (kao oženjeni ili zaručeni muškarci) neće htjeti boriti u njegovim ratovima, već će radije ostajati kod kuće sa svojim obiteljima.

Svećenik po imenu Valentin oglušio se na carevu odluku i počeo je potajno održavati ceremonije vjenčanja svih mlađih parova koji su to željeli, sve dok ga vlasti nisu ulovile i bacile u tamnicu. 14. veljače (večer uoči rimskog proljetnog blagdana Luperkalija) svećeniku Valentinu odrubili su glavu. Nedugo nakon smrti narod ga je proglašio svecem, a kada se u Rimu učvrstilo kršćanstvo, svećenstvo je odlučilo spojiti blagdan Luperkalija i smrt Svetog Valentina u jedan. Odredili su da će se novi praznik slaviti 14. veljače, na dan Valentīnovo smrti, a ime su mu dali u spomen na ovog sveca.

Najstariju čestitku za Valentīnovo napisao je francuski vojvoda Charles Orleanski. Namjenio ju je svojoj supruzi dok je bio u zatočeništvu u Engleskoj. Simbol je Valentīnovo i Kupid, starorimski bog ljubavi. Svake godine djevojke i žene širom svijeta na Valentīnovo zajedno dobiju oko 50 milijuna ruža. U Veronu, rodni grad Romea i Julije, svake godine pristigne oko tisuću ljubavnih pisama za Juliju. U Americi, zanimljivo, čak 15 posto čestitaka za Valentīnovo djevojke pošalju same sebi.

SRĘTNO VALENTÍNOVO